

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Domaniczky Miklós (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Galavitsné dr. Ábrahám Krisztina (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. október 13-án kelt 31.P.22.817/2009/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint az államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a ...-i levelükben annak valótlan állításával, hogy „a bolt állandóan nyitva tartása, az év minden napján, szünnap nincs, nyitva szombat, vasárnap és ünnepnapokon is!”, „állandó találkahelye van az ablakunk alatt, tőlünk még egy méterre sem, kutyások, italozók, haverok/ a lakótelep „krémje tölti itt az idejét” „trágárkodásaikat, hangoskodásaikat kell végighallgatnunk, ahogy itt füstölik az időt, kutyáik riogatása közben” „szellőztetésnél csak a füst és a kocsmái hangulat áramlik be a lakásba reggel 7-től este 10-ig/és sok esetben még utána is, ha a tulaj úgy véli tovább tart nyitva/” „az italozás már a lépcsőház bejárat előterében is kezd állandósulni, rossz idő esetén ide húzódnak be reggel este”

„az üzlet ajtaja /közvetlenül alattunk/ télen nyáron, a tulajdonos egész nap alattunk cigarettázik, és cseveg vevőivel”
megsértették a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.
Kérte az alperesek elégtételadásra kötelezését, továbbá nem vagyoni kártérítésként 2.000.000 forint és járulécai megfizetése iránt terjesztett elő igényt.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Állították, hogy a tulajdonostársaknak írt levelükben foglaltak megfelelnek a valóságnak, azt a tanúvallomások alátámasztják, és a leírtakkal a lakók túlnyomó része is egyetértett.

Vitatták a felperes kártérítés iránti igényét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 120.000 forint le nem rótt illetéket, valamint 15 napon belül az alpereseknek 60.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. §-át, a 76. §-át, a 78. § (1)-(2) bekezdését, a 84. § (1) bekezdését, a 85. § (1) bekezdését, a 339. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását, az Alkotmány 54. §-át, az 59. §-át, a 61. §-át, továbbá az Alkotmánybíróság 36/1994.(VI. 24.) AB számú határozatát és annak indokolását.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a becsatolt iratok, fényképek, a felek előadásai és a meghallgatott tanúk vallomása alapján állapította meg.

Nem volt vitatott és a becsatolt bérleti szerződés, a működési engedély alátámasztotta azt, hogy a felperes egyéni vállalkozóként tartotta fenn a társasház által kiadott helyiségben a vegyesboltot.

A megállapodás 19. pontja felmondási okként jelölte meg a lakókat zavaró működtetést és a perbeli levél ezen felmondási lehetőségre tekintettel íródott.

Az elsőfokú bíróság szerint nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy az alperesek nem „tették közhírré” a levélben foglaltakat, hanem csak a bérleti szerződés 19. pontjához szükséges eljárást kezdeményezték. Az pedig, hogy valakit mi zavar, az olyan szubjektív ok, amely független attól, hogy a felperesi üzlettel kapcsolatosan folyt-e hatósági eljárás, illetve, hogy a rendőrség tapasztalt-e szabálysértést vagy sem.

A perben csak annak volt jelentősége, hogy a levélben írtak ténybelileg megalapozottak-e, illetve megállapítható-e az üzlet fenntartásának zavaró hatása.

A nyitva tartás (1) - tekintetében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az jogszabályt nem sértett, azonban okszerűen zavarhatta a lakókat az üzlettel együtt járó mellékhatás. A közlés nem utalt arra, hogy a nyitva tartás időtartama jogsértő lenne, hogy engedély nélkül lenne nyitva hétvégén vagy ünnepnap, így a levélből valótlan állítás nem volt kiolvasható.

A reggel 7-től este 10-ig tartó nyitva tartási idő is megfelelt a valóságnak és az, hogy néha tovább tartott nyitva nem utalt közvetlen szabálytalanságra. A nyitva tartással kapcsolatos közlés a „többivel” összefüggésben azt jelzi, hogy a probléma abból

fakadt, hogy a hosszú nyitva tartás miatt az alperesek úgy érezték, hogy nincs egy nap pihenésük sem.

A találkahely, lakótelep krémje, cigaretta, italozás (2) - körében az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy az üzlet forgalmas helyen, olcsó vásárlóhely volt, amit alátámasztott ... vallomása és amit ..., valamint ... is megerősített. Még a felperes fia, ..., valamint ..., ... vallomása szerint is volt fogyasztás az üzlet előtt, és ez az alpereseket attól független zavarta, hogy alkoholt vagy mást fogyasztottak, mert ezt úgy értékelték, hogy bolt előtt „füstölik az időt, hangoskodnak”, ami pedig nem tekinthető okszerűtlen véleménynek.

A lakók többsége által aláírt levéllel szemben hitelt érdemlő, cáfoló bizonyíték az elsőfokú eljárás során nem merült fel.

Az alperesi levél azt nem tartalmazta, hogy a bolt előtt „részegeskedés folyt”, a bolt előtti fogyasztás, cigarettafüst, tere-fere, nevetgélés azonban önmagában elegendő ahhoz, hogy a bolt felett lakó alperesekben a kocsmai hangulat érzését váltsa ki.

Az ezzel kapcsolatos véleményük pedig nem tekinthető aseptalannak.

Mindezek alapján a vevőkör magatartása körében sem tudott jóhírnévsértést megállapítani az elsőfokú bíróság.

A tulajdonos, üzletvezető magatartása (3) - vonatkozásában a felperes és az üzletet működtető ... elismerték, hogy dohányoznak és előfordult, hogy egyes törzsvevőkkel az üzlet előtt beszélgettek. Ez nem jelenti a jogszabályok megsértését, de a lakókat zavarta. Azonban valótlán és sértő tényállítás nem volt megállapítható, ezért az elsőfokú bíróság e körben a keresetet elutasította.

Ezeket túlmenően rámutatott arra is, hogy az állítások egy része csak közvetve vonatkozott a felperesre, illetve az üzletére, jelentős része a vevőkörre irányuló közlés volt. A felperes személyének, illetve üzletének megítélésére az nem volt befolyással, hogy a levélben az alperesek az üzletet elhagyó vevők viselkedését sérelmezték.

A kifogásolt részeket a levelet aláírók nagy számán túl a közvetett, illetve közvetlen tanúvallomások is megerősítették, a felperesi bizonyítékok, iratok, tanúvallomások azok lényegét nem cáfolták. Az alpereseken túl a ház más lakói is úgy érezték, hogy az üzlet miatt romlott a helyzet függetlenül attól, hogy ez a felperesnek vagy a boltban vásárlók magatartásának tudható-e be. Az alperesek a bolt zavaró működtetése miatt kérték a lakótársak hozzájárulását a felmondáshoz, ami olyan véleménynyilvánításnak minősül, ami nem ellentétes a logikával, az azt alátámasztó közlések nem légből kapottak, annak ténybeli alapjai voltak, ezért az elsőfokú bíróság a személyiségi jog megsértést a sérelmezett levél vonatkozásában nem állapította meg és a keresetet erre tekintettel elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. §-a alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Előadta, hogy a tényállítás, az adatközlés is megvalósítja a hírnévrontást és a másoktól eredő közlés közvetítése, továbbadása, a híresztelés is sérti a személyiségi jogát, vagyis a jogsértés megvalósult más forrásból származó közléssel. Az az ügyben nyilvánvalóvá vált, hogy a két alperes írta a perbeli iratot és azt a lépcsőházi lakók többsége aláírta anélkül, hogy azon bármilyen változtatást eszközöltek volna.

Megítélése szerint jogsértés volt a tények téves következtetésre alkalmas csoportosítása.

Az előadottak, a tárgyalási jegyzőkönyvek, a tanúk előadásai, a fényképek alapján egyértelműen megállapítható, hogy jóhírnevét, munkavégzése, napi tevékenysége kifejtésében az alperesek megsértették, és az is nyilvánvaló, hogy az alpereseknek kellett volna a tényállításaikat bizonyítaniuk. Az alperesek objektív tényeket, paramétereket kívántak a terhére róni, noha egyértelmű, hogy egy túlépített, sokak által használt lakótelepi bérleményről van szó és a perben az sem került értékelésre, hogy maga a bérleti szerződés a bérbeadókat arra kötelezte, hogy bizonyos változtatásokat eltűrjenek.

Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a lakótársaknak írt levelükben foglaltakkal megsértették jóhírnevét és az ezzel összefüggő jogkövetkezmények megállapítását is indítványozta.

A másodfokú bíróság a jóhírnévsértés tekintetében általánosságban arra mutat rá, hogy a Ptk. 78. § (1) bekezdésének megfelelően a törvényi védelem alatt álló jóhírnevet a személy társadalmi értékelésének befolyásolására alkalmas tényállítások, tényközlések határozzák meg, amelyek csak akkor lehetnek az adott személy értékelésének reális alapjai, ha azok az objektív valóságot fejezik ki, függetlenül a tényközlő felróhatóságától, jó vagy rosszhiszeműségétől.

A jóhírnevet a valóságot meghamisító olyan tényállítások sértik, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy objektív társadalmi értékelését. A hírnévrontást a közlés tartalma valósítja meg. A közlés lehet közvetlen vagy közvetett, a mástól szerzett értesülés továbbadása ugyanúgy megvalósíthat jóhírnévsértést, mint a közlő saját állítása.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperesekkel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt csak akkor lehetne alappal pert indítani, ha a ...i levelük állításai, az abban megfogalmazott vélemények, a bolt működésével kapcsolatos problémákra, az üzlet nyitva tartására és a vevők magatartására - italozásra, cigarettázásra, kávézásra - vonatkozó közlések minden alapot nélkülöznének, megalapozatlanok.

A peres eljárás során nem a felperes által a társasházközösséggel kötött bérleti szerződés tartalmát kellett elbírálni, hanem azt, hogy az alperesi lakók által

megfogalmazott levél sértette-e a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

A lakótársakhoz eljuttatott levélben írt vélemény a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem megfogalmazásában, sem tartalmában nem volt indokolatlanul bántó, lealázó. Sem a társasházban lakók, sem a peres eljárás során meghallgatott tanúk azzal ellentétes nyilatkozatot nem tettek, véleményük nem volt a valóságtól elrugaszkodott, így az alperesek terhére személyiségi jogsértés nem volt megállapítható.

A nyitva tartásra, a találkahelyre, az italozásra, az üzletvezető magatartására vonatkozó levélbeli rész tekintetében az nyert igazolást, hogy a lakók többségét zavarja a bolt folyamatos nyitva tartása, működése, pihenésüket, mindennapi életüket - különösen az ünnepnapokon - befolyásolja.

Mindezekből következően a felperes a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint olyan, az alperesi levélben szereplő valótlan és sértő tényállítást, vagy indokolatlanul lealacsonyító véleményt nem tudott bizonyítani, ami indokolná azt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a másodfokú bíróság a Ptk. 78. §-a alapján a jóhírnévsértést megállapítsa.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló adatok alapján osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, nem igazolta, hogy személyhez fűződő joga az alperesek jogellenes magatartása következtében sérült.

A peres eljárásban nem merült fel olyan adat, illetve a felperes nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, ami hitelt érdemlően igazolta volna a kereseti kérelmében előadottakat, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a kereset elutasításáról.

Mivel a jogsértés megállapításra nem került, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdésében szabályozott jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor.

A perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, tekintettel a 32/2003.(VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (1) bekezdésére és a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. §-ára.

Budapest, 2011. május 26.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő